

Комунальний заклад «Луцький ліцей
Луцької міської ради Волинської області»

Конкурсна робота на
“Всеукраїнський конкурс малюнків та твору “Правосуддя”

НАДІЯ Є ...

(оповідання)

Виконала: Траніна Маргарита Олександрівна,
учениця 9-Б класу комунального закладу
“Луцький ліцей Луцької міської ради
Волинської області”

Керівник: Сімонова Ніна Олександрівна,
вчитель української мови та літератури
комунального закладу “Луцький ліцей
Луцької міської ради Волинської області”

Надія є...

(Оповідання)

День близився до вечора. В своєму затишному кабінеті сидів чоловік, років п'ятдесяти, низько схилившись над якимись паперами. Через велике вікно в кімнату потрапляли останні промені сонця, освітлюючи полицю із книгами і великий стіл. Раптом у двері хтось постукав.

-- Заходьте, -- сказав чоловік, не відриваючись від паперів.

В кабінет зайшов чоловік, одягнений у дорогий класичний костюм, а в руках тримав білий конверт.

-- Вадиме, друже! Скільки літ, скільки зим! Як поживаєш? – Чоловік, який тільки що стояв біля дверей, вже опинився перед столом.

-- Миколо, я працюю. Чого тобі? Що трапилось? – Вадим підняв голову і докірливо подивився на гостя.

-- Чому відразу щось трапилось? Може, я тебе побачити захотів, -- обурився Микола.

-- Ти ніколи не приходиш просто так, -- спокійно відповів Вадим.

-- Гаразд, розкусив. Знаєш, тут така справа... -- він почухав собі потилицю, а тоді струснув головою, ніби відганяючи думки. – Я чув, що завтра ти будеш вести засідання про слухання одного малолітнього злодія...

-- Малолітнього? Та він пограбував банк, поранивши при цьому працівника! – Вадим відклав ручку і роздратовано подивився на Миколу, -- таким місце лише за ґратами.

-- Та знаю я, знаю... просто тут так склалось... -- Вадим уже здивовано дивився на гостя, -- я ручаюсь за того хлопця. Може, ми зможемо якось домовитись? – Микола хитро посміхнувся і простягнув Вадимові конверт. Вадим узяв його і подивився всередину. І раптом спогад, як блискавка, спалахнув у його пам'яті про далеку подію.

Це був морозний грудневий день. Вадим тоді ще був підлітком. Саме того дня вони всією своєю маленькою сім'єю, Вадим, батько та молодша сестра, йшли в суд. Було слухання одного чоловіка, 29 листопада 19.. року напав на

чотирнадцятирічну Надійку, сестру Вадима. Колись весела, життєрадісна і енергійна Надія, тепер була замкнена у собі, тиха, постійно плакала і боязко ховалася за спинами своїх рідних.

Висока похмура будівля здалася Вадимові якимось зачарованим місцем. Йому раптом стало страшно. А що як суддя відпустить того покидька, не посадить за ґрати? Хлопець відразу викинув ці думки з голови. У нас в країні найгуманніші судді, і вони обов'язково покарають того чоловіка.

Вадим проковтнув клубок, що стояв у нього в горлі, міцно стиснув Надійчину руку і увійшов у будинок суду. Його батько, Сергій, був чоловіком серйозним. Але зараз, коли судове засідання мало ось-ось розпочатися, він був схвильованим і розгубленим.

-- Все буде добре. Його покарають, я це знаю... -- батько обійняв доньку і лагідно погладив її по голові.

Вони зайшли до залу суду. Чекали недовго. Хтось голосно сказав: «Встати, суд іде!» І вони піднялись. Суддя сів на своє місце, і всі присутні також сіли. Нарешті суддя заговорив про причину, чому усі зібрались у цьому залі.

-- Отож, громадянин Михайло В.. звинувачується у нападі на неповнолітню Надію П.. Що на це скаже адвокат затриманого?

-- Ваша честь, у виправданні мого клієнта я можу сказати Вам, що у громадянина Михайла В.. є алібі. В цей день підсудний під час скоєння злочину перебував у кафе неподалік парку. Заарештували його лише тому, що саме в момент, коли під'їхала поліція, він випадково опинився на місці злочину.

Вадим шоковано дивився на того молодика. Він не вірив в те, що відбувається. Батько різко встав.

-- Але ж, Ваша честь...

-- Шановний, сядьте. Суд вирішить хто винен.

... стук молоточка і вирок, громадянин Михайло В.. не винен!

Вадим сидів і нажахано дивився то на суддю, то на тепер вільного Михайла, то на заплакану Надійку. Батько мало з кулаками не накинувся на

Михайла з кулаками. Виходячи з будинку суду він почув, що гроші роблять свою справу. Вадима огорнула злість.

Минуло три місяці. Надворі з кожним днем ставало все тепліше і тепліше. Сніг почав танути, з'явилися перші вісники весни – підсніжники. Вадим саме прийшов зі школи. Біля свого будинку побачив автомобіль поліції

-- Що трапилось? – він підбіг до чоловіка у формі.

-- Йди собі, хлопче. Тут тобі не місце, -- сказав поліцейський і відвернувся.

-- Але ж це мій будинок! Я тут живу!

-- Заспокойся, малий. Гарзд. Ми приїхали затримати Сергія П., -- пояснив поліцейський.

-- На якій підставі? – Вадим занервував.

-- За вбивство Михайла В., -- поліцейський грізно подивився на хлопця. – Але тебе це не стосується.

-- Сергій – мій батько... -- беземоційно промовив Вадим.

Сергій підняв свої сині очі на сина. В них можна було побачити страх і сум. Його посадили в машину. Вадим кинувся до батька, але поліцейські притримали хлопця. Він впав на коліна. Очі налились слізьми. «Ні, -- думав він, -- мій батько не вбивця, це помилка». До нього підійшла заплакана Надійка.

--Ходімо додому, нас мають опитати.

Вони зайшли в квартиру. Там творився повний хаос: меблі відсунуті, речі лежали просто на підлозі, люди в поліцейській формі ходили і обшукували все.

У суді Сергій не визнав своєї вини, але суддя був неблаганний. Чоловіка було позбавлено волі строком на 12 років. Лише через три роки він був виправданий, бо знайшли справжнього вбивцю.

Вадим, здавалося б, повинен був зненавидіти все, що пов'язане із адвокатами і суддями. Проте у нього була інша позиція – він вирішив, що стане суддею.

-- Вадиме, ти справді цього хочеш? – спитала Надійка, коли через декілька років після того випадку хлопець збирав речі до юридичної академії.

-- Не хвилюйся. До того ж мене вже зарахували, не можна втрачати такий шанс!

-- Так, справді. Не можна втрачати такої можливості навчатись. Ти розумний, амбітний, маєш запал і любов до цієї справи. Я вірю, що ти станеш хорошим суддею. – Надійка посміхнулась.

Вадим отримав вищу юридичну освіту, має вже досвід, і здійснив свою мрію – став суддею. Йому неодноразово пропонували винагороду за закриті справи, погрожували, але він не зганьбив свого чесного імені і не заплямував свою посаду.

І от тепер він поважний чоловік, сидить за своїм столом і дивиться на білий конверт.

-- Ну як? – спитав Микола, -- закриваєш справу?

Вадим мовчки закрив конверт і кинув його у лице своєму співрозмовнику.

-- Я не збираюся плямити честь судді заради грошей. Я ніколи не беру подачок, запам'ятай це! А тепер геть із мого кабінету! – крикнув Вадим і відчинив перед Миколою двері.

Він знову спокійно сів за свій стіл. Взяв у руки фото, що стояло в рамці. На ньому був він, його дружина і син. Потім він подивився на інше фото – фото Надійки та батька.

-- Я вас не підведу, -- стиха промовив.

Останні промені сонця згасли, і покривало ночі накрило місто.